

Ali Dada ja 52 rosvoa

Asuipa kerran Neljänsadan-neljänkymmenenkolmen ja yhden yön maassa köyhä opiskelija, nimeltään Ali Dada. Päivänä muutamana hän oli käyskelemässä Neljänsadan jne. maan pääkaupungin kaduilla miettien, miten selviäisi köyhyydestään, ikävyytensä tyneisyydestään ja päälle pakkaavasta urosfian apron tentistä.

Yhtäkkiä hänen silmänsä osuivat kadun varrella kohoavaan suurlähetystöön. Sinne oli parhaillaan pyrkimässä suuri ihmisjoukko. Ali Dada huomasi oudosta mongerruksesta ja viekkaista kasvojenilmeistä, että rosvojaahan siinä oli, vakoilijoita tai ties mitä. Joukon johtaja sanoi jotakin portinvartijalle. Tuskin tuo salasana oli lausuttu, kun portti lennähti auki, ja koko sakki pääsi sisälle.

Seuraavana päivänä Ali Dada asettui suurlähetystön portin viereen puuhun kytikselle kuullakseen, mikä rosvojen taikasana oli. Eipä aikaakaan, kun konnat taas tulivat ja pahaa aavistamatta huikkasivat portinvartijalle salasanansa: "Hello". Ali Dada arvasi heti, että se tarkoitti hänen omalla kielellään sesamia.

Siltä seisomalta Ali Dada luitahti vartijan luo, nosti kättään ja sanoi iloisesti: "Hello." Ja aivan samoin kuin äsken rosvojoukolle portit aukenivat nyt köyhälle Neljänsadan jne. maan opiskelijalle, joka marssi sisään muina miehinä.

Sisällä Ali Dada huomasi, että rosvoja oli kaikkiaan 52 yksinpäin laskettuna. Ensi töikseen hän mukiloit heidät pataluhaksi ja pisti sitten rautoihin.

Ali Dada oli ylpeä siitä, että oli näin lyönyt tusinalla isoisänsä Ali Baban tähänastisen piirien nätyksen. Sen kunniaksi hän korkkasi jääkaapista löytämänsä kaljapullon.

Mutta voi ihmettä! Pullossa ei ollutkaan kaljaa, vaan ilmielävä pullon henki, joka esitteli itsensä Ruhollahiksi — mikä sinänsä on omituinen nimi hengelle, jolla ei ole ruhoa ollenkaan.

Ruhollah lupasi auttaa Ali Dadaa kaikissa tämän toimissa ja tehdä tämän elämän onnelliseksi. Ensimmäiseksi henki neuvoi Ali Dadaa myymään rosvot eniten tarjoavalle. Ja heti, kun rosvot olivat elpyneet markkinoitavaan kuntoon, Ali Dada pisti lehden

Myydään tai vaihdetaan -osastoon ilmoituksen: "Myyd. enit. tarj. 52 vähän käyt. vakoilijaa, tai vaihd. hyväkunt. shaahiin. Arv. vast. nimim. Raitis ja tupakoimaton opiskelija, n:o 444."

Kysyntä oli kuitenkin heikkoa. Jokunen tarjous tuli, mutta ne olivat niin alimittaisia, ettei Ali Dada voinut niitä hyväksyä. Shaahimarkkinoillakin näytti liikkuvan pelkästään huonokuntoisia yksilöitä, eivätkä nekään olleet kaupan.

Ali yritti vielä moneen kertaan myydä vankejaan, ilmoitteli lehdistä, lähetti kirjeitä mahdollisille ostajille ja kävi torilla kaupittelemassa tavaraansa. Hän ripusti kojunsa eteen kyltinkin: "Alin Ale Valinta." Mutta kukaan ei ostanut edes tarjoushintaan, pitivät aina vain liian kalliina.

Vuoden kuluttua Ali Dada alkoi jo tuskastua. Hänen opiskelunsa olivat pahan kerran kesken, urosfian appro edelleen suorittamatta ja köyhyys vaivasi entistä pahemmin, kun vielä piti jotenkuten ruokkia 52-päinen rosvolauma. Lopulta pullon henki Ruhollah sanoi Ali Dadalle: "Myy, poikani, mihin hintaan hyvänsä." Ja silloin vihdoin kaupat syntyivät. Muuan Samuli-niminen setä lupasi maksaa sovitun summan Ali Dadan käyttötilille, kunhan saisi vangit itselleen. Ali Dadan mieltä kirvelsi, kun hyvä apaja meni näin halvalla, ja kaikki rahat vielä katosivat rästiin jääneiden opintovelkojen maksuun. Mutta muutakaan ei ollut tehtävissä, pakko mikä pakko.

Kun vangit olivat poissa vastuksista Ali Dada nurisi Ruhollahille: "Paska homma. Näinkö sinä minua autoit. Tämäkö on muka onnellista elämää."

Mutta pullon henki vastasi: "Poikasi, ei onni ole yksin rahassa."

Ja toden totta. Eipä tosiaan ollut. Kun Ali Dada oli päässyt eroon rosvoista, hänelle jäi aikaa opiskella. Tuossa tuokiassa hän oli suorittanut urosfian apron ja paljon muutakin. Eipä aikaakaan, kun hänet vihittiin Neljänsadanneljänkymmenenkolmen ja yhden yön maan ensimmäiseksi urosfian, astrologian ja alkemian riemumullahiksi. Ja sen jälkeen hän oli niin onnellinen, että hihitteli yksikseenkin.